

мують можливість легко підтвердити свій статус, права та повноваження в іншій державі ЄС, у якій, наприклад, розміщене спадкове майно.

Висновки. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що запроваджена Регламентом ЄС №650/2012 від 4 липня 2012 року система колізійних норм створює дієвий і гнучкий механізм із визначення компетентного права для регламентації спадкових відносин, ускладнених іноземним елементом, та юрисдикції судів у сфері прийняття рішень щодо спадкування. Крім того, Регламент закріплює умови

і порядок визнання і виконання рішень та автентичних документів у галузі спадкування, а також впроваджує в обіг Європейське свідоцтво про спадкування. Тим самим Регламент суттєво усуває бар'єри для вільного пересування осіб, а також забезпечує захист прав не тільки спадкоємців, але й кредиторів спадкодавця. І хоча, на перший погляд, Регламент втілює ідеальну модель регламентації спадкових відносин, ускладнених іноземним елементом, лише практика застосування його положень покаже усі його переваги та недоліки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. EU rules to ease cross-border successions are now law. Press release / European Commission [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://europa.eu/rapid/press-release_IP-12-851_en.htm.
2. Regulation (EU) No 650/2012 on jurisdiction, applicable law, recognition and enforcement of decisions and acceptance and enforcement of authentic instruments in matters of succession and on the creation of a European Certificate of Succession [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:201:0107:0134:EN:PDF>.
3. Міжнародне приватне право : підручник / за ред. А.С. Довгєрта і В.І. Кисіля. – 2-ге видання. – К. : Алерта, 2014. – 656 с.
4. Морун Н. Международное наследование во Франции и России: содержание и влияние Регламента ЕС 650/2012 / Морун Николая // Нотариус. – 2013. – № 6. – С. 38-46.
5. Калиниченко Т. Европейский Регламент ЕС 650/2012 от 4 июля 2012 г. «О компетенции, применимом праве, признании и исполнении решений, принятии и исполнении нотариальных актов по вопросам наследования, а также о создании европейского свидетельства о наследовании» / Калиниченко Тарас // Федеральная нотариальная палата [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://notariat.ru/publ/column/18660/>.
6. Mańko R. «Habitual residence» as connecting factor in EU civil justice measures Library Briefing Library of the European Parliament / Rafał Mańko [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.europarl.europa.eu/RegData/bibliotheque/briefing/2013/130427/LDM_BRI\(2013\)130427_REV1_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/bibliotheque/briefing/2013/130427/LDM_BRI(2013)130427_REV1_EN.pdf).
7. Barbara Mercredi v Richard Chaffe (Case C-497/10 PPU), Judgment of the Court 22 December 2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62010CJ0497:EN:HTML>.
8. Case C-523/07, Judgment of the Court 2 April 2009 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62007CJ0523:EN:HTML>.
9. Pedro Magdalena Fernández v Commission of the European Communities (Case C-452/93 P.) Judgment of the Court 15 September 1994. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : // <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:61993CJ0452:EN:HTML>.
10. Artigot M. The Intended and Unintended Effects of the UK's Not Opt-In to Regulation 650/2012 on Cross-Border Succession / Mireia Artigot i Golobardes [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sections.legalscholars.ac.uk/papers/download.cfm?id=429>.

УДК 347.78.01

СУБ'ЄКТНИЙ СКЛАД РОЗГЛЯДУ СПРАВ ЩОДО ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ

SUBJECT COMPOSITION OF COPYRIGHT PROTECTION CASES

Тарасенко Л.Л.,

*кандидат юридичних наук,
асистент кафедри цивільного права та процесу юридичного факультету
Львівського національного університету імені Івана Франка*

У статті досліджувалися проблемні питання розгляду судових спорів щодо захисту авторського права. Здійснено аналіз правових норм щодо особливостей суб'єктного складу справ щодо захисту авторських прав. Проаналізовано теоретичні позиції, судову практику з тематики дослідження. Зроблено пропозиції для усунення суперечностей та колізій правового регулювання цих відносин.

Ключові слова: авторське право, суд, автор, позивач, відповідач, суб'єктний склад.

В статье исследовались проблемные вопросы рассмотрения судебных споров по защите авторского права. Осуществлен анализ правовых норм об особенностях субъектного состава дел по защите авторских прав. Проанализированы теоретические позиции, судебная практика по тематике исследования. Сделаны предложения по устранению противоречий и коллизий правового регулирования этих отношений.

Ключевые слова: авторское право, суд, автор, истец, ответчик, субъектный состав.

The article examined issues of consideration of litigation to protect copyright. There was done the analysis of the law on peculiarities of subjective cases of copyright protection. Theoretical positions and court practice on the subject of research were analysed. Proposals to eliminate the contradictions and conflicts of legal regulation of these relations were done.

Key words: copyright, court, author, litigant, defendant, subjective part.

Постановка проблеми. Актуальність наукового дослідження зумовлена тим, що кожна категорія судових справ має свої особливості розгляду. Не є винятком і справи щодо захисту авторських прав. Процесуальне законодавство (зокрема, Цивільний процесуальний кодекс України, Господарський процесуальний кодекс України) містить норми, які є однаковими для всіх категорій судових справ в межах відповідного виду судочинства та/або виду провадження. Справи щодо захисту авторських прав також мають певну специфіку їх розгляду (наприклад, щодо виду судочинства, суб'єктного складу учасників процесу, забезпечення позову, доказування тощо). Проте в чинному законодавстві України небагато правових норм безпосередньо присвячені визначенню особливостей судового розгляду справ вказаної категорії (винятком є норми процесуальних кодексів щодо забезпечення позову до подання позовної заяви). Крім того, навіть ці норми не позбавлені недоліків.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі відсутні монографічні дослідження щодо процесуальних особливостей розгляду справ щодо захисту авторських прав загалом і щодо суб'єктного складу цих спорів, натомість досить багато уваги приділено матеріально-правовим аспектам захисту авторських прав (зокрема, способи захисту, суб'єкти відповідальності тощо), зокрема, Г.В. Чурпіта «Авторське право на твори образотворчого мистецтва» (Харків, 2003 р.), Є.А. Греков «Авторське право на твори архітектури» (Київ, 2007 р.), О.М. Пастухов «Авторське право у сфері функціонування всесвітньої інформаційної мережі Інтернет» (Київ, 2002 р.), С.М. Клейменова «Авторські правовідносини як форма реалізації правомочностей суб'єктів авторського права» (Київ, 2004 р.) та інші. Проте, як уже зазначалося вище, процесуальні аспекти зазвичай залишаються поза увагою науковців. Оскільки жодне з подібних наукових досліджень не було присвячене вивченню проблем судового розгляду спорів щодо захисту авторських прав, винятком є дисертаційне дослідження О.О. Штефан на тему «Позовне провадження у справах з авторських і суміжних правовідносин у цивільному судочинстві України» (Київ, 2000 р.), однак воно здійснювалося п'ятнадцять років тому, а відтоді відбулися значні зміни як в матеріально-правовому регулюванні досліджуваних відносин (у 2001 році був викладений в новій редакції Закон України «Про авторське право і суміжні права», в подальшому були внесені численні зміни до нього), так і в процесуальному (прийнято новий Цивільний процесуальний кодекс України, 2004 р.). Окрім того, позиції вищих судових інстанцій щодо розгляду і вирішення спорів щодо авторського права також були суттєво оновлені впродовж останніх років.

Метою статті є здійснення аналізу правових норм, які визначають особливості суб'єктного складу справ щодо захисту авторських прав, здійснення аналізу теоретичних позицій і судової практики, а також висунення пропозицій для усунення суперечностей правового регулювання цих відносин.

Виклад основного матеріалу. До осіб, які беруть участь у справах щодо захисту авторських прав, належать сторони, треті особи, представники сторін і третіх осіб, прокурор, органи та особи, які можуть звертатися до суду на захист прав та інтересів інших осіб.

Для з'ясування питання про учасників судових проваджень у вказаній категорії справ, слід визначити, хто є суб'єктами вказаних матеріальних правовідносин. Тому, варто відзначити, що, як слушно зазначає С.М. Клейменова, суб'єктами авторських правовідносин є власники суб'єктивних прав і носії обов'язків, що зв'язані зі створенням і використанням творів науки, літератури і мистецтва, крім того, спадкоємці автора набувають комплекс авторських правомочностей на підставі спадкування за законом чи за заповітом, а інші правонаступники отримують авторські правомочності в силу укладених з ними авторських договорів самим автором, або з його спадкоємцями [1, с. 10]. Дещо простіше про учасників матеріальних правовідносин висловлюється Г.О. Ульянова, яка зазначає, що первинним суб'єктом авторських прав є автор, а похідними суб'єктами авторського права можуть виступати юридична особа, з якою автор перебуває у трудових відносинах, та інші особи, які на підставі договору або закону набули авторські майнові права [2, с. 9]. Таким чином, у матеріальних правовідносинах суб'єктами авторського права є автор та інші особи, які набувають майнові права автора на підставі договору або закону.

Водночас у процесуальних правовідносинах учасниками судового розгляду окрім зазначених суб'єктів можуть бути й інші особи, наприклад порушники авторських прав (на думку, позивача), які, зокрема, не пов'язані з автором (чи іншими суб'єктами авторського права) договірними відносинами. Характерною ознакою осіб, які беруть участь у справі з авторських правовідносин, є наявність у них заінтересованості в наслідках розгляду судом справи. Це зумовлено тим, що вони мають відношення до справи як учасники матеріального спору, і тому їх заінтересованість у справі носить і матеріально-правовий, і процесуально-правовий характер. Однак інколи до суду звертаються особи, які не є учасниками матеріальних правовідносин, зокрема, організації колективного управління, які не є позивачами, оскільки звертаються до суду в порядку, передбаченому статтею 45 Цивільного процесуального кодексу України, за захистом прав суб'єктів авторського права, а не своїх прав. Тому і позивачем у таких випадках буде суб'єкт авторського права, на захист інтересів якого звернулася організація, оскільки саме автор (або ж інший суб'єкт авторського права) володіє як матеріально-правовою, так і процесуально-правовою заінтересованістю у розгляді та вирішенні даного спору судом. Відтак заінтересованість організації колективного управління має виключно процесуальний характер.

Сторонами у справі є позивач та відповідач, між якими виник спір. Як зазначає О.О. Штефан, сторонами у цій категорії справ є заінтересовані особи по

справі, спір між якими про авторське право виступає предметом розгляду і вирішення суду та з приводу яких є припущення, що вони є суб'єктами таких спірних чи порушених правовідносин [3, с. 11]. Досить цікаве визначення сторін у даних правовідносинах, яке заслуговує на увагу, оскільки, справді, спір між сторонами існує, і цей спір передано на розгляд суду. Також слушною є думка про те, що діє припущення, що між сторонами існують певні матеріальні правовідносини з приводу авторських прав, оскільки вказана обставина буде встановлена судом під час ухвалення рішення, і лише суд встановить, чи справді між сторонами виникли відповідні правовідносини.

З приводу припущення автора про наявність порушених правовідносин між сторонами, варто уточнити вказану позицію, оскільки правовідносини не можуть бути порушеними, вони можуть або існувати, або не існувати. Натомість у межах існуючих правовідносин його учасники наділяються певними правами та обов'язками, відтак, якщо між сторонами виникли правовідносини щодо авторських прав, суд повинен встановити наявність обов'язку у відповідача (наприклад, сплатити авторську винагороду позивачеві), встановити, що цей обов'язок відповідачем не виконано, і цим самим суд констатує порушення права позивача.

Активною стороною у справі (на момент відкриття провадження по справі) є позивач як зацікавлена особа, на захист авторських прав якої була розпочата цивільна справа в суді. Натомість пасивною є відповідач, до якого пред'явлена вимога позивача. Варто зазначити, що навіть якщо суд вже на момент розгляду питання про відкриття провадження по справі вбачає, що відповідач є неналежним, він не може на цій підставі відмовити у відкритті провадження.

У досліджуваній категорії справ можливою є і процесуальна співучасть, як на стороні позивача, так і стороні відповідача. Співучасть може бути як обов'язковою (але тільки на стороні відповідача), так і факультативною. Наприклад, кілька співпозивачів можуть брати участь у справі у разі співавторства, а кілька співвідповідачів – у разі, якщо вимогу пред'явлено до особи, яка здійснила плагіат, і друкованого видання, яке цей плагіат надрукувало.

У справах про захист авторського права позивачами є автори творів, їх спадкоємці та особи, які набули права на твори відповідно до договору чи закону (суб'єкти авторського права), а також інші зацікавлені особи, які мають право у разі смерті автора та за відсутності уповноваженої ним особи звернутися до суду з позовом про охорону недоторканності твору.

Право на пред'явлення позову у справах, що виникають з авторських правовідносин, мають будь-які зацікавлені громадяни і юридичні особи України та іноземці, а також уповноважені законом суб'єкти захисту прав інших осіб – прокурор, відповідні органи, які діють на захист прав та інтересів інших осіб, законні представники. Суб'єктами права на пред'явлення позову є також організації, яким доручено управління майновими авторськими правами на колективній основі.

Варто погодитися з думкою О.О. Штефан, яка зауважує, що суб'єкти авторського права, їх процесуальні представники, а також державні органи і інші, передбачені законом особи, можуть реалізовувати право на пред'явлення позову по конкретній справі за наявності або відсутності певних обставин (умов) процесуального характеру та дотриманні процесуального порядку пред'явлення позову [3, с. 12]. Слушною є позиція Верховного Суду України, що висловлена у Постанові Пленуму від 04.06.2010 р. № 5 «Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав», що судам варто враховувати, що автор твору є належним позивачем за позовом про заборону дій щодо використання твору, що порушують його особисті немайнові права, незалежно від того, що майнові права передано, відчужено на основі статті 31 Закону України «Про авторське право та суміжні права» чи передано право на використання твору іншій особі на основі статті 32 Закону України «Про авторське право та суміжні права», якщо ця особа не здійснює захист цього права (у відповідності до вимог ст. 52 цього ж Закону).

Зазначена позиція цілком виправдано відображає встановлення факту, чи є позивач належним, а відтак, чи має право він на задоволення позову, чи не має. Разом з тим право на відшкодування збитків (майнової шкоди), або стягнення доходу, отриманого порушником внаслідок порушення ним авторського права, або виплату компенсації залишається за особою, якій у зазначених випадках передані (відчужені) майнові права чи передані виключні права на використання твору, а автор має право вимагати відшкодування моральної шкоди.

Необхідно зважати на те, що відповідно до статті 45 Закону України «Про авторське право та суміжні права» суб'єкти авторського права можуть управляти своїми правами: особисто, через свого повіреного, через організацію колективного управління. Згідно з підпунктом «г» ч. 1 ст. 49 цього ж Закону організації колективного управління повинні виконувати від імені суб'єктів авторського права і на основі одержаних від них повноважень, зокрема, таку функцію як звернення до суду за захистом прав суб'єктів авторського права відповідно до статутних повноважень та доручення цих суб'єктів. При цьому окреме доручення для представництва в суді не є обов'язковим. Знову ж таки, підвідомчість (юрисдикція) таких справ визначається відповідно до загальних правил, а саме у випадку, якщо організація колективного управління звертається на захист прав фізичних осіб, такий спір розглядається в порядку цивільного судочинства; якщо ж вона звертається на захист прав юридичних осіб, то, залежно від суб'єктного складу, спір може розглядатися і в порядку господарського судочинства.

При цьому варто враховувати положення статті 16 Цивільного процесуального кодексу України, відповідно до якої не допускається об'єднання в одне провадження вимог, які підлягають розгляду за правилами різних видів судочинства.

Якщо твір опубліковано анонімно чи під псевдонімом (за винятком, коли псевдонім однозначно ідентифікує автора), видавець твору (його ім'я чи назва мають бути зазначені на творі) вважається представником автора і має право захищати права останнього. Це положення діє до того часу, поки автор твору не розкриє своє ім'я і не заявить про своє авторство.

На подібну проблему звертає увагу і Вищий господарський суд України, який у п.31 Постанови Пленуму Вищого господарського суду від 17.10.2012 р. № 12 «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» слушно зазначає, що якщо у випадках, передбачених частиною четвертою статті 11 Закону України «Про авторське право і суміжні права», видавець твору виступає як представник автора і захищає права останнього, суд не вправі повернути позовну заяву з мотивів відсутності в ній справжнього імені автора і неподання довіреності від автора. При поданні такої заяви видавцеві достатньо надати суду примірник твору, на якому зазначено ім'я чи найменування цього видавця. При цьому справжнє ім'я автора та умови додержання анонімності зазначаються в договорі, яким визначено відносини між автором і видавцем. Такий договір не є предметом спору про використання твору, опублікованого анонімно чи під псевдонімом, і не підлягає дослідженню в судовому розгляді.

Більше того, вважаємо, що у разі якщо автор відповідного твору не розкриє своє ім'я або не заявить про своє авторство до вирішення спору по суті, суд мав би приймати рішення про задоволення позову на користь видавця.

Щодо відповідачів у зазначених спорах існує багато більше спірних моментів. За загальним правилом відповідачем є особа, яка, на думку позивача, порушила його право. Цей факт буде встановлено судом під час розгляду справи і ухвалення рішення, і якщо суд дійде до висновку про підставність вимог позивача, позов підлягає до задоволення.

Окремі аспекти належності відповідача у зазначеній категорії справ слід проаналізувати детальніше. Зокрема, як наголошує Вищий господарський суд України у п.33 Постанови Пленуму Вищого господарського суду від 17.10.2012 р. № 12 «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» якщо організація, яка здійснює видавничу діяльність і надала друкарні оригінал-макет твору для друкування книжки, порушила права автора твору, належним відповідачем виступатиме саме така організація, але не друкарня, що здійснювала лише технічне сприяння у створенні книжки. Тому в даному випадку слід розмежувати видавничу діяльність як діяльність, яка має організаційно-творчий характер, стосується господарсько-виробничої діяльності видавців, яка спрямована на підготовку і випуск у світ видавничої продукції, і типографську діяльність як діяльність суто технічно без творчого характеру. Саме тому друкарня як юридична особа не може виступати відповідачем у справах про захист авторського права. Однак

якщо друкарня з власної ініціативи перевищить замовлений тираж твору, то вона нестиме відповідальності за порушення авторського права.

Ще одним випадком коли друкарня може бути відповідачем є тоді, коли видавець одночасно технічно забезпечує і друк відповідних творів, в яких йдеться про порушення авторських прав. Тоді видавець (і друкарня водночас) виступатиме відповідачем у спорі.

Отже, враховуючи те, що відповідно до статті 4 Закону України «Про видавничу справу» відносини у сфері видавничої справи регулюються, зокрема, Законом України «Про авторське право та суміжні права», видавець зобов'язаний дотримуватися норм авторського права (стаття 20 Закону «Про видавничу справу»). Тому, здійснюючи видавничу діяльність, видавець, що надав виготовлювачу видавничої продукції оригінал-макет твору для його друку, буде належним відповідачем у разі порушення прав автора твору, натомість виготовлювач видавничої продукції (типографія) здійснює лише технічні функції при виданні твору.

Також варто дослідити, хто виступатиме належним відповідачем у разі порушення авторських прав друкованим засобом масової інформації. Варто наголосити, що відповідно до ч.2 ст. 19 Закону України «Про авторське право і суміжні права» виключні майнові права на використання друкованого засобу масової інформації у цілому належать видавцеві, а не редакції газети. Згідно зі статтею 7 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» редакція має право виступати засновником (співзасновником), видавцем, розповсюджувачем.

Таким чином, у спорах з приводу того, хто є суб'єктом майнових прав, що впливають з авторського права на складений твір, фактичні дані про особу видавця друкованого засобу масової інформації входять до предмета доказування, а саме підлягає з'ясуванню, чи виступає редакція друкованого засобу масової інформації одночасно його видавцем. На це наголошує і Вищий господарський суд України у Постанові Пленуму Вищого господарського суду від 17.10.2012 р. № 12 «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності».

Під час розгляду спорів щодо порушення, на думку позивача, авторських прав у мережі Інтернет, варто враховувати таке. У вирішенні відповідних спорів треба встановити, чи перебуває веб-сайт та розміщена на ньому інформація в розпорядженні особи, якій пред'явлено позовні вимоги, а також чим підтверджується факт порушення нею авторського права. Дані щодо власника веб-сайту можуть бути витребувані судом відповідно до положень пункту 4 статті 65, статті 38 ГПК у адміністратора системи реєстрації та обліку доменних імен і адрес українського сегмента мережі Інтернет. На це наголошує Вищий господарський суд України у п.46 Постанови Пленуму Вищого господарського суду від 17.10.2012 р. № 12 «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності».

Однак, на нашу думку, у позивача можуть бути певні труднощі на попередньому етапі, тобто на стадії звернення до суду. Оскільки без цієї інформації позивач не зможе вказати, хто є відповідачем по справі. Тому, справді, якщо є необхідність в процесі судового розгляду уточнити особу відповідача, а позивач не володіє вказаною інформацією (при цьому представить відповідні докази, що він намагався отримати таку інформацію, але не зміг через певні об'єктивні труднощі, саме такий порядок вимагає ЦПК України у ст.137), є можливість подати відповідне клопотання до суду про витребування доказів (це право встановлене для позивача як в порядку цивільного, так і господарського судочинства). Натомість на момент звернення до суду позивач може такою інформацією не володіти, що фактично унеможливує подання позову без відповідача (особливо в тих випадках, коли твір, авторство на який належить позивачеві, передруковано на Інтернет-сайті без вказівки автора, а на самому сайті не вказано, хто його адмініструє. Такі випадки часто мають місце на веб-сайтах, на яких без дозволу авторів розміщені тексти підручників, монографій тощо).

Звертаємо також увагу на те, що сам по собі факт розміщення на сайті відповідача твору, тотожного об'єктові інтелектуальної власності, майнові права на який належать позивачу, свідчить про факт порушення таких прав відповідачем за умови, що останнім не подано суду доказів на підтвердження правомірності розміщення ним на своєму сайті спірного об'єкта інтелектуальної власності. Відтворен-

ня такого об'єкта з іншого сайту без підтвердження правомірності використання об'єкта інтелектуальної власності не може бути підставою для звільнення відповідача від відповідальності.

Наголошуємо, що належним відповідачем у справі про захист авторського права є особа, яка своїми діями порушила особисті немайнові чи майнові права суб'єктів авторського права. При цьому види порушень авторського права наведені у статтях 50 та 52 Закону України «Про авторське право та суміжні права», а як співвідповідачі можуть залучатися кілька осіб, які, залежно від характеру порушення майнових прав суб'єкта авторського права і суміжних прав, несуть солідарну або часткову відповідальність, на що наголошують і вищі судові інстанції у своїх роз'ясненнях.

Висновки. До осіб, які беруть участь у справах щодо захисту авторських прав, належать сторони, треті особи, представники сторін і третіх осіб, прокурор, органи та особи, які можуть звертатися до суду на захист прав та інтересів інших осіб.

У справах про захист авторського права позивачами є автори творів, їх спадкоємці та особи, які набули права на твори відповідно до договору чи закону (суб'єкти авторського права), а також інші зацікавлені особи, які мають право в разі смерті автора та за відсутності уповноваженої ним особи звернутися до суду з позовом про охорону недоторканності твору. Відповідачем є особа, яка, на думку позивача, порушила його авторське право, і якщо цей факт буде встановлено судом під час розгляду справи, позов підлягає задоволенню.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Клейменова С.М. Авторські правовідносини як форма реалізації правомочностей суб'єктів авторського права : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / С.М. Клейменова ; НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2004. – 20 с.
2. Ульянова Г.О. Захист авторських прав у правовідносинах, які виникають у зв'язку з рекламою : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / Г.О. Ульянова ; Одес. нац. юрид. акад. – О., 2008. – 20 с.
3. Штефан О.О. Позовне провадження у справах з авторських і суміжних правовідносин у цивільному судочинстві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / О.О. Штефан ; Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. – К., 2000. – 18 с.